

יא וַיֹּדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 יב כִּי תֵשָׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל לִפְקֻדֵיהֶם וְנָתַנוּ אִישׁ
 כֹּפֶר נַפְשׁוֹ לַיהוָה בַּפֶּקֶד אֹתָם
 וְלֹא־יְהִיָּה בָהֶם נֶגֶף בַּפֶּקֶד אֹתָם:

ישראל בכי תשא. וסמך יום הכפורים לכופר נפשו לומר שביום הכפורים צריך ועוברין לפניו. ולכך נהגו לפסוק צדקה ביום הכפורים: תשא את ראש בני. ו שש מאות אלף ושלשת אלפים. ולכן בני ישראל עולה תר"ג: ונתנו. אם תקראנו שאדם נותן לצדקה יחזור אליו, ולא יחסר לו בשביל זה כלום: ג' פעמים פקודים ג' פעמים כופר נפשו. וג' פעמים לכפר. וג' פעמים בני ישראל. לכפר על ג' ג' ג' ג' ג' החוזה לדוד, כשמנה את ישראל, שלש אנכי נו

רש"י

(יז) כי תשא. לשון קבלה א, כתרוממו, אחד מחלית כשתחפוז לקבל סכום מנינס לדעת כמה ותדע מנינס: הם, אל תמנס לגלגולת ב, אלא יתנו כל שהמנין שולו

עיקר שפתי חכמים

א מלשון לא תשא שמע שוא, ולא מלשון הרמה כמו ישא פרעה: ב דלא ת על זה פירש וכו'. וזה תחבולה שלא תשלוט בהן עין הרע וא

תולדות אהרן

[יב] זרכות סב, מגילה כט: ל, ז"ז י.

אִישׁ כִּי־יִקְלַל אֱלֹהִיו וְנִשָּׂא חֲטָאוֹ:

וְנִקְבַּ וְנִקְבַּ שֵׁם־יְהוָה מוֹת יוֹמָת

רָגוּם יִרְגְּמוּ־בּוֹ כָּל־הָעֵדָה כֶּגֶר

כְּאֶזְרַח בְּנִקְבוֹ־שֵׁם יוֹמָת: וְאִישׁ

כִּי יִכֶּה כָּל־נֶפֶשׁ אָדָם מוֹת יוֹמָת:

וּמִכָּה נֶפֶשׁ־בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה

נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ: וְאִישׁ כִּי־

יִתֵּן מוֹם בְּעַמִּיתוֹ כְּאִשֶּׁר עָשָׂה

בֶּן יַעֲשֶׂה לוֹ: כְּשֶׁבֶר תַּחַת

שֶׁבֶר עֵין תַּחַת עֵין שֶׁן תַּחַת שֶׁן

כְּאִשֶּׁר יִתֵּן מוֹם בְּאָדָם בֶּן יִנָּתֵן

בּוֹ: מִפֶּטִיר כֹּא וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה

גבר
אלה
טז ודי
אתקט
ירגמו
כגידור
שמא
ארי
דאנש
יח ודי
ישלמו
נפשא
מומא
עבד
כ תבר
חלף
שנא
באנש
כא ודי
ישלמו
בי
(טז) בנק
יכה. רמ

יוסי. ד"א שם. ואיש כי יכה. לומר כל הסוטר על לועו של ישראל כאילו סוטר לועו של שכ
סיני. לומר שהמקלל קלל השם ששמע בהר סיני. ועוד כאשר צוה ה' את משה וסמך ליד
למשה בסיני סקול יסקל או ירה ירה כן יעשה לו: חסלת פרשת אמו

רש"י

(טו) ונשא חטאו. זכרת כשאין התראה: תלמוד לומר כל נפש אדם

בראשית כז תולדות

קצה

אָמַר אֲרִיֶּקֶד אֲרוּר וּמְבָרֵכִיךָ בָרוּךְ׃
וַיְהִי כִּפְאֵשׁ כָּלָה יִצְחָק לְבָרֶךְ
אֶת־יַעֲקֹב וַיְהִי אֵךְ יֵצֵא יֵצֵא
יַעֲקֹב מֵאֵת פָּנָיו יִצְחָק אָבִיו
וַיַּעֲשׂוּ אָחָיו בָּא מִצִּידוֹ׃ וַיַּעֲשׂוּ
גַם־הוּא מִטַּעֲמִים וַיָּבֹא לְאָבִיו
וַיֹּאמֶר לְאָבִיו יִקָּם אָבִי וַיֹּאכַל
מִצִּיד בָּנוּ בַּעֲבֹר תְּבַרְכֵנִי נַפְשִׁי׃
וַיֹּאמֶר לוֹ יִצְחָק אָבִיו מִי־אַתָּה
וַיֹּאמֶר אֲנִי בִנְךָ בְּכֹרֶךָ עֲשׂוֹ׃
וַיִּחַרֵּד יִצְחָק חֲרָדָה גְּדֹלָה עַד־
מָאֵד וַיֹּאמֶר מִי־אֶפְּוֹא הוּא הַצִּיד־

אֶל-עֵשָׂו וְגַם הִלֵּךְ לִקְרֹאתָךְ וְאַרְבַּע־
 מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ: ^ח וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד
 וַיִּצַּר לוֹ וַיַּחֲזֵן אֶת-הָעַם אֲשֶׁר-אִתּוֹ
 וְאֶת-הַצֹּאֵן וְאֶת-הַבָּקָר וְהַגְּמָלִים
 לְשֵׁנֵי מַחֲנֹת: ^ט וַיֹּאמֶר אִם-יָבוֹא עֵשָׂו
 אֶל-הַמַּחֲנֶה הָאֶחָת וְהִכָּהוּ וְהָיָה
 הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לְפִלִּיטָה: ^י וַיֹּאמֶר
 יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אֲבָרְכֶם וְאֱלֹהֵי
 אָבִי יִצְחָק יְהוָה הָאֹמֵר אֵלַי שׁוּב

רש"י

כעש הרשע ד, עודנו בשנאתו: (ח) ויירא נקבה, ויגע פֶּאֶרְזֵי
 ויצר. ויירא שמא יִהְרֹג, ויצר לו, אם יִהְרֹג זכר, ורוח גדולה
 הוא ה את אחרים. (ס"א) שמא יהרוג אחרים הרי לשון זכר ולו
 ועוד גירסות אחרות. ולריך עיון במזרחי מאת ה' (במדבר טו)
 ההפך שצנייהט: (ט) המחנה האחת קד (ד) לשון זכר:

אֲבִיָּה וְאֶל־אֲחִיָּה אֲמַצְא־חֵן בְּעֵינֵיכֶם
וְאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי אֲתָן: יב הֲרָבוּ
עָלַי מְאֹד מְהֵרָה וּמָתָן וְאֶתְנֶה כַּאֲשֶׁר
תֹּאמְרוּ אֵלַי וּתְנוּ־לִי אֶת־כְּתִיב הַנֶּעַר
קרי הַנֶּעֱרָה לְאִשָּׁה: יג וַיַּעֲנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב
אֶת־שִׁכְמָם וְאֶת־חֲמוֹר אֲבִיו בְּמִרְמָה
וַיֹּדְבֻרוּ אֲשֶׁר טָמְא אֶת דִּינָה אֲחֹתָם:
יד וַיֹּאמְרוּ אֵלֵיהֶם לֹא נוֹכַל לַעֲשׂוֹת
הַדָּבָר הַזֶּה לָתֵת אֶת־אֲחֹתֵנוּ לְאִישׁ
אֲשֶׁר־לוֹ עֶרְלָה כִּי־חֲרָפָה הוּא
לָנוּ: טו אֲדֹ־בָזָאת נָאוֹת לָכֶם
אִם תִּהְיוּ כְּמֵנוּ לְהַמְלִל לָכֶם כָּל־
זָכָר: טז וְנָתַנוּ אֶת־בְּנֹתֵינוּ לָכֶם וְאֶת־
בְּנֹתֵיכֶם נִקַּח־לָנוּ וַיֵּשְׁבֻנוּ אֶתְכֶם

ולא
בעי
את
מון
די
ית
יג
שכ
בך
סא
יד
למ
למ
לה
היא
נתן
כונ
דכו
בנ
נסנ
(יב)
מאד
על
בגלג
לפש
ולא
וטמו
ב

רש"י

אֶת־אָבִיו׃ טו וַיֵּרְאוּ אֶחָי־יוֹסֵף כִּי־
 מֵת אֲבִיהֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יִשְׁטַמְנוּ
 יוֹסֵף וְהַעֲשֵׂב יָשִׁיב לָנוּ אֶת־
 כָּל־הָרְעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ׃
 טז וַיֵּצְאוּ אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ
 צִוָּה לִפְנֵי מוֹתוֹ לֵאמֹר׃ ז כֹּה־
 תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף אֲנִי שָׂא נָא
 פָּשַׁע אֲחִיךָ וְחַטָּאתָם כִּי־רָעָה

הוא זוכר בלבו מה שעשינו לו. יש מפרשים "לו ישטמנו יוסף", כלומר הלוואי ישטמו
 ואם חפץ לעשות לנו ישיב לנו כל הרעה שגמלנוהו כי מה עשינו לו, גרמנו לו שנע
 הדבר ונעשה מלך במצרים, כן יעשה לנו:

רש"י

(טו) ויראו אחי יוסף כי מת אביהם. לשון חולי, כמו חו
 מהו ויראו, הכירו במיתתו חלל יוסף, שהיו
 רגילים לסעוד על שולחנו של יוסף, והיה
 מקרבן בשביל כבוד חציו, ומשמת יעקב לא
 קָרְבָּן (ב"ר ק ט): לו ישטמנו. שמה ישטמנו.
 לשון חולי, כמו חו
 כד ה) לשון שמה ה
 כגון חולי יִרְאָה ו
 חוֹתִי (יהושע יד יב),
 ויש חולי לשון חס,

תְּהִיָּה תּוֹרַת יְהוָה בְּפִיךָ כִּי בֶיךָ חֻזְקָה
 הוֹצֵאֲךָ יְהוָה מִמִּצְרַיִם: וְשָׁמַרְתָּ
 אֶת־הַחֻקָּה הַזֹּאת לְמוֹעֵדָה מִיָּמִים
 יְמִימָה: פ יֹא וְהָיָה כִּי־יֵבֹאֲךָ יְהוָה
 אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָךְ
 וְלֹא־בָתִּיד וְנָתַנָּה לָךְ: יב וְהֶעֱבַרְתָּ
 בַּל־פֶּטֶר־רַחֲם לַיהוָה וְכַל־פֶּטֶר
 שָׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָךְ

ויום הכפורים, סוכות, שמיני עצרת. פארך חבוש בגימטריא אלו תפילין:
 ך מימים ימימה תלכנה גבי בת יפתח הגלעדי. חג ה' בשילו מימים ימימה.
 נבי אלקנה. והעלתה לו מימים ימימה גבי שמואל. וזהו שאמרו מימים ולא כל
 ימימה גבי חג ה', וכן גבי אלקנה ושמואל שהיו עולים לרגל. וכן מימים ימימה
 מן התפילין: (יא) ונתנה לך. ג' תגין על הה"א. לומר לך אם תשמור ה'
 חומשי תורה יתננה לך:

רש"י

זוה. משנה הפרשה, וכן הוא אומר והעזרתם את נחלתו

הַנִּי מִמֵּטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֵּצֵא הָעָם וּלְקָטוּ דְבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ
לְמַעַן אֲנַפְּנוּ הַיֶּלֶד בְּתוֹרָתִי אִם־לֹא:
וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁנִי וְהִכִּינוּ אֶת
אֲשֶׁר־יִבְיֹאוּ וְהָיָה מִשְׁנֶה עַל אֲשֶׁר־
יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲרֹב
וַיִּדְעוּתָם כִּי יְהוָה הוֹצִיא אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וּבָקֵר וּרְאִיתֶם

כפול, שני כבשים. שתי ככרות. שתי נרות. זכור וז

רע"ו

(ד) דבר יום ביומו. לורך אכילת יום פסוק כט) נותן
בילקטו ציומו, ולא ילקטו היום לורך מחר: למלאות העון
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וּבָקֵר וּרְאִיתֶם

IBN EZRA

אבי אל חי שמך למה מלך
משיח לא יבא

דעו מאביכם כי לא בוש
אבוש שוב אשוב אליכם כי
בא מועד

IBN EZRA

PALINDROME / "SATOR SQUARE"

פ ר ש נ ו

ר ע ב ת נ

ש ב ד ב ש

נ ת ב ע ר

ו נ ש ר פ

חורב

וזאת התעורה
מבתם ליהודה.

קראו האתיות אף לאחור :
הלך גיבי קדם אחור, רוח אם דק, יבין בלה.

הרועים ⁽¹⁾ וקראים בשם המה מתי אל, ⁽²⁾ מצקם, לתום העלב למב ומשוגב ומעז, אף כי אפר ⁽³⁾ יותף מצקם, לא תבטל זכותם, תעל פנן לחיש נצר ⁽⁴⁾ חקיו תומך הוא דוד, ⁽⁵⁾ מי באלם נחלש הדנה יחפש, צמח מישי לעין כל יבא ויגור אל מעון ישית מתחת : אז יתנדע בתך הפחנה יפי תואר אנשי חיל, ברובי בקע ים, ונמעי רוח ספרה ה' מסיני וחורב, פחד מינים, והתאר קבר שרי ה' יתנו יקר לאפרן ושמש גרם ירום : יבא יראה ויורח שכנת יה ⁽⁶⁾ לעם נוצר למענם : מליציו הנה דע הביטה חיש משים ! ידעתי ראש וראשן הלא הורי ⁽⁷⁾ העד במי בער בל יפשל, הם בא בעשר אשדת ⁽⁸⁾ יאשדו, מכח ברקי חרטו בלה

חשך וצלמות, ידע להניב רוח לו, מלתו לבת אש מתחת צבורו ייחם, שונא לרמיה, נועם עמו לטוב יוקח רפוי לב, בל יפר חק ויבטל, ופעם עון הימר לאנוש : מחייו ⁽⁹⁾ רובץ פתח משא תבל ⁽¹⁰⁾ ותלמו לחורב ינהל עד יתום לץ, ⁽¹¹⁾ וכשה חלף וטרח יקרב חכם, ⁽¹²⁾ ורשאי תרשא רשע באפם תלש, כי לב רעבים ברה ירה : אלה נשארו שארית עד יחיש משים, המיב ה' עד הנה ויצילים מן עמל ! רצון מעלה יתן ⁽¹³⁾ פשח וזו הארי אבי מורי מן שמשון רפאל רק ⁽¹⁴⁾ יונתי "הירש רב קראתהו, מינים דחף, ברוחו יניסם, ה' ברפם חור יעמנו, פניעקב יבורך ! לי חיש נא ראות יפי הנחמה ! כתב עדותי זאת תתמתי שי נועם לאדוני ואבי, לבן יעל ישים חמץ שבת ⁽¹⁵⁾ יהודה שלחן מלאכים, דוד אזה פמותו יקח רצון שים לנחת לעת מתו כ"ז לטבת : אל מחץ מבחו ירפא יכפא ועמו, ⁽¹⁶⁾ בגשם ובטל בלע הפות, למקצם לא יתמהמה, משבם יאר קומי עורה !

עם ישראל חי לעולמי עד

[illegible]